

Nagyböjt 3. Vasárnapja B

*Istennek az "oktalansága" bölcsebb az embereknél,
és Istennek a "gyöngesége" erősebb az embereknél.
(1 Kor 1,25)*

Olvasmány

rövidebb forma: Kivonulás 20,1-3.7-8.12-17

Isten a Sínai-hegynél táborozó népnek ezeket a parancsolatokat hirdette ki: "Én vagyok az Úr, a te Istened, én hoztalak ki Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.

Ne legyen más istened rajtam kívül!

Uradnak, Istenednek nevét ne vedd hiába, mert az Úr nem hagyja büntetlenül azt, aki az ő nevét hiába veszi!

Emlékezzél meg a szombatról és szenteld meg!

Tiszteld atyádat és anyádat, hogy sokáig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked!

Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen! Ne kívánd el felebarátod házáat, ne kívánd el felebarátod feleségét, sem szolgáját, sem szolgálóleányát, sem szarvasmarháját, sem szamarát, sem más egyebet, ami az övé!"

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 1,22-25

Testvéreim! A zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg oktalanság, a meghívottaknak azonban, akár zsidók, akár görögök: Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége. Hiszen Istennek az "oktalansága" bölcsebb az embereknél, és Istennek a "gyöngesége" erősebb az embereknél.

Evangelium

János 2,13-25

Abban az időben: Mivel közel volt a zsidók Húsvétja, Jézus fölment Jeruzsálembe. A templomban árusokat talált, akik ökröt, juhot és galambot árultak, valamint pénzváltókat, akik ott ültek. Ekkor kötelekből ostort font, és kikergette mindnyájukat a templomból, ugyanígy a juhokat és az ökröket is, a pénzváltók pénzét pedig szétszórta. Az asztalokat felforgatta, a

galambárusoknak meg azt mondta: "Vigyétek innét ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!" Tánítványainak eszébe jutott, hogy írva van: "Emészt a házadért való buzgóság."

A zsidók erre így szóltak: "Miféle csodajeleket mutatsz, hogy ezeket teszed?" Jézus azt válaszolta: "Romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt fölépítem!"

A zsidók azt felelték: "Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt fölépíted azt?"

Ő azonban testének templomáról beszélt. Amikor feltámadt a halálból, tanítványainak eszébe jutott, hogy ezt mondta, s hittek az Írásnak és Jézus szavainak.

És amíg (Jézus) a Húsvét ünnepén Jeruzsálemben volt, sokan hittek az ő nevében, mert látták csodáit, amelyeket tett. Jézus azonban nem bízott bennük, mert ismerte mindnyájukat, és nem szorult rá, hogy bárki is tanúskodjék előtte az emberről. Tudta ő, hogy mi lakik az emberben.

Elmélkedés

Az emberi törekvés célja a nyugalom, rend és zavartalanság elérése. Ez a törekvés azonban magában hordozza a veszélyt, hogy túllő a célon. A nyugalom és jólét érdekében hajlamos az ember feladni a mozgékonyt, elevevényt és alkalmazkodást. Ez a jelenség az emberi együttélés minden területén megfigyelhető. Az Egyházban sem volt másként kezdettől fogva és Krisztus védekezett is ellene. A mai evangélium arról tanúskodik, hogy Jézus milyen hevesen reagál atyái felhígult és megkövesedett hitére.

A zsidó hit tévtan lett és már nem a mindennapokból fakadt. Ez felháborította Jézust. A juhartást Jézus idejében ortodox körökben alacsonyabb rendű tevékenységnek tartották, ezért az áldozat bemutatásához volt fontos a bárány megvétele. De ez az áldozati adomány már nem a személyes tulajdon volt, nem a hétköznapi élet része.

Hasonló a helyzet a templomi adóval. Mivel erre nem használhattak olyan érmét, amelyen a császár képe volt, hogy ne essenek bálványimádás vétkébe, ezért szükség volt az állatárusok mellett pénzváltókra is. Ennek a szőrszálhasogatásnak azonban nem volt köze a való élethez, a vallás látszatvallás lett, pusztán kötelelességteljesítés.

Napjainkban újra nagyon érzékenyek lettünk a különbségre: megkövült hittételek és élő hit, megmerevedett kötelelességteljesítés, hit és élet egysége. Az igazi hitnek nem kell külső tekintélyre hivatkoznia (milyen csodajeleket mutatsz, hogy ezeket teszed?), hanem sokkal inkább kész arra, hogy ráhagyatkozzék a látszólagos balgaságra és látszólagos gyengeségre (ld. 2. olvasmány). Hitünk magva éppen az, ami nekünk kívülről annyira gyengének és balgaságnak tűnik: Isten belép az emberi történelembe, Isten és ember együtt van. Ez a közös élet a tízparancsolatban fejeződik ki (ld. 1. olvasmány). Isten felénk irányuló szerető bánásmódjából egyenesen következik a mi egymás felé, embertársaink felé irányuló szerető bánásmódunk. Az elején áll Isten szabadító, üdvözítő tette ("Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kivezettelek Egyiptomból") és ebből magától következnek az emberi magatartás szabályai. Nem egy megközelíthetetlen Isten parancsai ezek ("kötelelességed ..."), hanem logikus következmények ("Mert Isten megmentett téged, ezért ...").

A hit és az élet kettéválása ma is állandó veszély marad számunkra. Vagy a vallásos kötelelességteljesítésre helyezünk hangsúlyt az étellel szemben, vagy a hit kárára az életet hangsúlyozzuk. És mégis egységet alkotnak. Rendszeresen fel kell tenni magunknak a kérdést: valóban élő-e még a hitünk és őszintén hívő-e még az életünk?

Nagyböjt 3. Vasárnapja B

**Istennek az "oktalansága" bölcsebb az embereknél,
és Istennek a "gyöngesége" erősebb az embereknél.
(1 Kor 1,25)**

Olvasmány

hosszabb forma: Kivonulás 20,1-17

Isten a Sínai-hegynél táborozó népnek ezeket a parancsolatokat hirdette ki:
"Én vagyok az Úr, a te Istened, én hoztalak ki Egyiptom földjéről, a szolgaság házából.

Ne legyen más Istened rajtam kívül!

Ne készíts magadnak faragott képet vagy hasonmást arról, ami fent van az égben, vagy lent van a földön, vagy a vizekben a föld alatt!

Ne borulj le ilyen képek előtt és ne tiszteld őket, mert én, az Úr, a te Istened féltékeny Isten vagyok! Azoknak vétkét, akik gyűlölnek engem, megtorlom fiaikon, a harmadik és a negyedik nemzedéken. De ezredízig irgalmasságot gyakorlok azokkal, akik szeretnek engem és megtartják parancsaimat.

Uradnak, Istenednek nevét ne vedd hiába, mert az Úr nem hagyja büntetlenül azt, aki az ő nevét hiába veszi!

Emlékezzél meg a szombatról és szenteld meg! Hat napig dolgozzál és végezd minden munkádat. A hetedik nap azonban a nyugalom napja az Úrnak, a te Istenednek. Ezért semmiféle munkát nem szabad végezned ezen a napon, sem neked, sem fiadnak, sem lányodnak, sem szolgádnak, sem szolgálólányodnak, sem állatodnak, sem a kapuidon belül tartózkodó idegennek. Az Úr ugyanis hat nap alatt teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van; a hetedik napot pedig megáldotta és megszentelte.

Tiszteld atyádat és anyádat, hogy sokáig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked!

Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tégy hamis tanúságot felebarátod ellen! Ne kívánd el felebarátod házáat, ne kívánd el felebarátod feleségét, sem szolgáját, sem szolgálólányát, sem szarvasmarháját, sem szamarát, sem más egyebet, ami az övé!"

Szentlecke

1 Korintusiakhoz 1,22-25

Testvéreim! A zsidók csodajeleket kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg oktalanság, a meghívottaknak azonban, akár zsidók, akár görögök: Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége.

Hiszen Istennek az "oktalansága" bölcsebb az embereknél, és Istennek a "gyöngesége" erősebb az embereknél.

Abban az időben: Mivel közel volt a zsidók Húsvétja, Jézus fölment Jeruzsálembe. A templomban árusokat talált, akik ökröt, juhot és galambot árultak, valamint pénzváltókat, akik ott ültek. Ekkor kötelekből ostort font, és kikergette mindnyájukat a templomból, ugyanígy a juhokat és az ökröket is, a pénzváltók pénzét pedig szétszórta. Az asztalokat felforgatta, a galambárusoknak meg azt mondta: "Vigyétek innét ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!" Tánítványainak eszébe jutott, hogy írva van: "Emészt a házadért való buzgóság."

A zsidók erre így szóltak: "Miféle csodajeleket mutatsz, hogy ezeket teszed?"

Jézus azt válaszolta: "Romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt fölépítem!"

A zsidók azt felelték: "Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt fölépíted azt?"

Ő azonban testének templomáról beszélt. Amikor feltámadt a halálból, tanítványainak eszébe jutott, hogy ezt mondta, s hittek az Írásnak és Jézus szavainak.

És amíg (Jézus) a Húsvét ünnepén Jeruzsálemben volt, sokan hittek az ő nevében, mert látták csodáit, amelyeket tett. Jézus azonban nem bízott bennük, mert ismerte mindnyájukat, és nem szorult rá, hogy bárki is tanúskodjék előtte az emberről. Tudta ő, hogy mi lakik az emberben.

Elmélkedés

Az emberi törekvés célja a nyugalom, rend és zavartalanság elérése. Ez a törekvés azonban magában hordozza a veszélyt, hogy túllő a célon. A nyugalom és jólét érdekében hajlamos az ember feladni a mozgékonyt, eleveenséget és alkalmazkodást. Ez a jelenség az emberi együttélés minden területén megfigyelhető. Az Egyházban sem volt másként kezdettől fogva és Krisztus védekezett is ellene. A mai evangélium arról tanúskodik, hogy Jézus milyen hevesen reagál atyái felhígult és megkövesedett hitére.

A zsidó hit tévtan lett és már nem a mindennapokból fakadt. Ez felháborította Jézust. A juhtartást Jézus idejében ortodox körökben alacsonyabb rendű tevékenységnek tartották, ezért az áldozat bemutatásához volt fontos a bárány megvétele. De ez az áldozati adomány már nem a személyes tulajdon volt, nem a hétköznapi élet része.

Hasonló a helyzet a templomi adóval. Mivel erre nem használhattak olyan érmét, amelyen a császár képe volt, hogy ne essenek bálványimádás vétkébe, ezért szükség volt az állatárusok mellett pénzváltókra is. Ennek a szörszálhasogatásnak azonban nem volt köze a való élethez, a vallás látszatvallás lett, pusztán kötelelességteljesítés.

Napjainkban újra nagyon érzékenyek lettünk a különbségre: megkövült hittételek és élő hit, megmerevedett kötelelességteljesítés, hit és élet egysége. Az igazi hitnek nem kell külső tekintélyre hivatkoznia (milyen csodajeleket mutatsz, hogy ezeket teszed?), hanem sokkal inkább kész arra, hogy ráhagyatkozzék a látszólagos balgaságra és látszólagos gyengeségre (ld. 2. olvasmány). Hitünk magva éppen az, ami nekünk kívülről annyira gyengének és balgaságnak tűnik: Isten belép az emberi történelembe, Isten és ember együtt van. Ez a közös élet a tízparancsolatban fejeződik ki (ld. 1. olvasmány). Isten felénk irányuló szerető bánásmódjából egyenesen következik a mi egymás felé, embertársaink felé irányuló szerető bánásmódunk. Az elején áll Isten szabadító, üdvözítő tette ("Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kivezettelek Egyiptomból") és ebből magától következnek az emberi magatartás szabályai. Nem egy megközelíthetetlen Isten parancsai ezek ("kötelelességed ..."), hanem logikus következmények ("Mert Isten megmentett téged, ezért ...").

A hit és az élet kettéválása ma is állandó veszély marad számunkra. Vagy a vallásos kötelelességteljesítésre helyezzük hangsúlyt az étellel szemben, vagy a hit kárára az életet hangsúlyozzuk. És mégis egységet alkotnak. Rendszeresen fel kell tenni magunknak a kérdést: valóban élő-e még a hitünk és őszintén hívő-e még az életünk?